

ZÁZRAK ZA STOVKU

Hrají spolu divadlo pro dva herce, moderují a nově také vystupují v muzikálu Mýdlový princ. Společného však mají mnohem víc. Co jim daly manželské krize, jak jsou na tom jejich děti s penězi a co spolu ještě chtějí dělat?

text: **Honza Dědek** / foto: **Tomáš Nosil**

Opravdu postava Lídy, kterou v seriálu Proč bychom se netopili hrála Tereza, vznikla podle vaší maminky?

Aleš: Tak praví rodinná legenda. Maminka zpívala ve folkové kapele Plavci Bochov, jejímž členem byl i spisovatel Zdeněk Šmíd. Skupina byla ve své době velmi slavná, získala dokonce ocenění na jednom z prvních ročníků Porty a pamětníci včetně Wabiho Daňka či Jaroslava Samsona Lenka dodnes nechávají mámu pozdravovat. Kariéru jsem jí bohužel překazil, když jsem se narodil. Kapela tedy dlouho nevydržela, ale protože to původně byla parta vodáků, kteří spolu jezdili řeky, stali se inspirací pro postavy Šmídovy knihy Proč bychom se netopili. A maminka je podle všeho předobrazem dívky Lídy.

Tereza: To jsem ale během natáčení nevěděla. Aleš mi to řekl, až když jsme společně moderovali pořad Duety ... když hvězdy zpívají.

Aleš: Tady se mimochodem krásně ukazuje, že když člověk v něčem touží strašně hrát, obvykle se mu to nesplní. V tom seriálu jsem už vzhledem k rodinné spojitosti chtěl být. A nestalo se.

STYLING: DAGMAR DAF MAZUROVÁ / VIZÁŽ: MIRIAM MACHOVÁ

Tereza Kostková & Aleš Háma

Jak se vám líbila Tereza v roli inspirované vaší maminkou?

Tereza: Ještě než Aleš odpoví, chtěla bych říct, že jsem před natáčením žádnou študýrku jeho maminky nedělala, nezvala se k Hámům na koláč, abych mohla sledovat, jak se paní Hámová chová.

Aleš: Tím spíš musím uznat, že jsi mámu zahrála docela dobře.

Co vás dva svedlo dohromady?

Tereza: Nejdřív předložím svou verzi a ty pak řekneš, jestli se mýlím.

Aleš: Nemýlíš, ty nikdy.

Tereza: Prvně jsme se sešli na tiskové konferenci k Duetům. Měla jsem na sobě moc hezké modré šaty, které mi potom módní policie strašně zkritizovala. Líbily se jenom mně a nejspíš i Alešovi, protože mi přede všemi složil kompliment. Zas tak často se mi nestává, aby o mně nějaký muž na veřejnosti mluvil hezky, začala jsem se na tu práci strašně těšit. Ukázalo se, že oprávněně.

Aleš: Osobně jsme se znali a občas i vídali. Dokonce si pamatuji moment, kdy jsme se viděli poprvé. V rámci muzikálového mejdanu na Ořechovce, kde jsem byl se svou ženou Gábinou a pak jsme vezli Terezu domů – taková to byla holka mladá, culíkatá, brejlatá...

Tereza: A tlustá.

Aleš: To já neřekl!

Tereza: Nechtěla jsem, abys podléhal zbytečnému ostychu, tak jsem to řekla za tebe.

Aleš: Zásadní byla jedna moderace na Žofíně, kde jsme mezi výstupy měli tolik času, že jsme si snad prvně pořádně pokecali a vyprávěli si, co nás baví, co máme rádi a co bychom chtěli hrát. A taky jsme strašným způsobem myli kolegům zadky – jak to dělají špatně, a že tím pádem je načasе vzít divadlo do vlastních rukou.

Tereza: Zkrátka jsme si rozuměli.

Aleš: V tom pomlouvání obzvlášť!

Tereza: Byl to Aleš, kdo vyslovil, že by se se mnou rád potkal při nějaké činoherní práci, která mu chyběla. Zatímco já hrála skoro každý večer v Divadle pod Palmovkou, Aleš se objevoval výhradně v muzikálech. Mně ta jeho věta utkvěla v paměti. Neustále hledám nové divadelní texty, a když mi po dvou letech padla do rukou hra Frankie & Johnny od Terrence McNallyho, okamžitě mi do postavy kuchaře Johnnyho naskočil Aleš. Zvedla jsem telefon a zavolala mu: „Hele, čtu hru a furt tě tam vidím, tak si ji taky přečti a buď mě pošli do háje, nebo z toho třeba pojďme společně něco udělat.“ Do háje mě neposlal a v roce 2012 mělo

premiéru představení Frankie & Johnny, které hrajeme dodnes.

Novou společnou hru neplánujete?

Aleš: Rádi bychom připravili něco dalšího, ale zatím nevíme, jakým směrem se vydat. Inscenaci Frankie & Johnny celkem intenzivně hrajeme na domovské scéně v Divadle v Rytířské a zodpovědně jsme s ní projeli celou republiku. Neradi bychom se vraceli do míst, kde už jsme hráli, aby si lidi neřekli: „Aha, tak na těch už jsme byli.“ Teď přemýšlíme, jestli by další hra neměla být ve třech, ve čtyřech a jaký zvolit žánr. Možná by nebyla špatná opera nebo balet.

Hra Frankie & Johnny je silný příběh o lásce a složitosti budování vztahů. Vy oba jste už poměrně dlouho ve stavu manželském. Jak se vám to daří v době, kdy se rozvádí každá druhá dvojice?

Tereza: Nemyslím si, že je možné zodpovědně rozdávat rozumy na téma instituce, která se stručně zove manželství. Ve skutečnosti jde o nesnadné spojení dvou individualit, jež se souběžně pokoušejí běžet dlouhou životní trať za účelem vychování dalších individualit, a to v ideálním případě v konstantním prostředí lásky. S lehkou nadsázkou to snad lze přirovnat k zajímavé divadelní hře, která je někdy komedie, někdy tragédie, ale vždycky drama a jako taková obsahuje expozice, zápletky, krize a katarze. Krize samozřejmě není nic příjemného, tím méně vyhledávaného, ale je nezbytnou cestou k případné katarzi. Takže i když nejsem nadšená, že někdy takovéto křížovatky prožívám, neberu je jako konec světa. Vnímám je zkrátka jako můj důležitý osobní domácí úkol. A protože je domácí, tak ho píšu doma!

Aleš: Absolutně se ztotožňuji s německým filozofem Friedrichem Nietzsche, který kdysi řekl, že nikoli nedostatek lásky, ale

To si pamatuji velice dobře, protože jsem na sobě měla moc hezké modré šaty, které mi potom módní policie strašně zkritizovala.

POŘAD DUETY ...KDYŽ HVĚZDY ZPÍVAJÍ svedl dohromady vedle osmi soutěžních párů i moderátorské duo Háma s Kostkovou. Oba na jevišti ostatně také zpívají.

nedostatek přátelství je důvodem nešťastných manželství. Sexualita je mocná čarodějka a nikdo nechce žít vedle kamaráda, ale pokud lidé dokážou obojí spojit, mají vyhráno. A i když bych to nerad zakřiknul, u nás doma se nám to daří držet v celkem dobré rovnováze. I když je to někdy děsná dřina. Pokud se to podaří, pak je to radost.

Co dělat, když už ta krize nastane?

Tereza: Dobrá je trpělivost, není rozumné dělat definitivní rozhodnutí v afektu, vyplácet se o všem mluvit – v mezích možností pravdivě. Poslouchat, odpouštět a mít rád, někdy víc sebe, někdy víc toho druhého. Nikdo neví, jaké je v tomhle ohledu přesné dávkování, neexistuje jediný zaručený návod. Když se vrátím ke svému příměru manželství jako dramatu, někdy se může zjevit nějaký deus ex machina, který oběma ukáže další cestu. Z mé zkušenosti můžu říct, že nejlepší je počkat a „vznést se“. Věci vždycky nejlíp odkryje čas a nadhled.

Aleš: Podobně jako Tereza považuji krizi za absolutně přirozenou věc. Nikdo přece nechce žít vedle osla, který říká: „Miláčku, jak pěkně jsi to zařídil, vyřešil, udělal.“ V manželství je třeba být tomu druhému dramaturgem a oponentem a ve chvíli, kdy se chce vydat jinam, tiše mu demonstrovat, jak velkou chybu dělá. Pakliže to nezavnímá sám, násilí a urgentní rétorika nezaberou. Je podstatné, aby se ta kniha jmenovala: Máme se rádi a chceme spolu být. I když podotýkám, že já bych si tedy takovou knihu podle názvu rozhodně nekoupil. Navzdory tomu, že obsahuje vedle krizových i kapitoly veselé, jímavé, legrační a směšné, takže je jen na těch dvou, jestli to bude horor, komedie, fraška či tragédie.

Oba jste vystudovali herectví a dodnes se věnujete divadlu. Nemrzí vás, že mnoho lidí vás vnímá především jako moderátory?

KLAPNE TO? Propuštěný kriminálník se zamiluje do prostořeké číšnice. Ve filmové podobě romantické komedie Frankie & Johnny zazářili počátkem 90. let Al Pacino a Michelle Pfeifferová. Háma s Kostkovou hrají představení už třetím rokem a zároveň přemýšlejí o další inscenaci.

Aleš: Mě určitě, ale Terezu snad většina lidí vnímá především jako herečku. Vždyť hraje ve spoustě seriálů.

Tereza: Mě veřejnost nebere jen jako moderátorku, spíš jsem pro ni holka z obrazovky. Mnoho lidí je překvapeno, že jsem kromě toho i divadelní herečka. Přitom já se primárně považuji za divadelní herečku!

Aleš: Veřejné mínění je v tomhle velice neobjektivní. Stačí si vzít jako příklad Dalibora Gondíka. Třináct let strávil v Divadle

ABC, hrál skoro denně, a přesto je dodnes pro všechny Pták Loskuták.

Tereza: Tím se netrápím. Kdo chodí do divadla, ví, že ho hraju, i když to jsou pouhá tři procenta společnosti. A proč o svém divadelnictví přesvědčovat lidi, kteří do divadla beztak nechodí?

Jak vzpomínáte na své divadelní začátky, které jste oba prožili na oblasti, Aleš na Kladně a Tereza v Chebu?

Aleš: To byla zkušenost, které rozhodně nelituji. Z kladenského divadla vzešla řada skvělých herců a režisérů a odehrálo bezpočet výtečných představení. Já měl smůlu, že jsem nastoupil v okamžiku, kdy podstatná část souboru odcházela jinam a na Kladně zůstalo jen pár lidí. Ostatní herci si to svoje dojížděli odehrát z Prahy – a hodně je to neobavilo. Navíc se tam dost pilo.

To vám vadilo?

Aleš: To mi vadí dodnes. Po představení klidně vypiju sud vína nebo piva, ale před vstupem na jeviště nebo během inscenace ani kapku. To může Tereza potvrdit. Na Kladně někteří kolegové přijeli na druhou hodinu na zkoušku, která trvala do tří, a protože už pro ně nemělo smysl vracet se do Prahy, ale do večerního představení ještě bylo daleko, otevřela se lahev. A to pro mě, který každé léto navštěvoval umělecké dílny v rámci festivalu amatérského divadla Jiráskův Hronov, byla strašlivá rána. Já byl do divadla strašně zapálený, plný přesvědčení, že je to posláná a jako takové se má dělat i zadarmo. Když jsem se konečně dostal do profesionálního souboru, jen jsem nevěřičně

INZERCE

HURIKÁNSKÉ VYSVĚDČENÍ

I LETOS JSME SI PRO VAŠE DĚTI A TEENAGERY PŘIPRAVILI VÝHODNÉ PRÁZDNINOVÉ LÉTÁNÍ!

Balíček za akční cenu 1000 Kč obsahuje: 3 minuty letu / DVD záznam z letu / Certifikát

Balíček za vysvědčení si můžete koupit a rezervovat na <http://rezervace.skydivearena.com/>

HURRICANE FACTORY PRAGUE
Tupolevova 736, 199 00 Praha 9
T +420 273 132 056, M + 420 739 473 321
E recepce@hurricanefactory.com
www.facebook.com/HFprague

www.hurricanefactory.com

Možné rezervovat pouze v termínu od 29. 6. 2015 do 31. 8. 2015

Tereza Kostková s manželem Petrem Kracíkem a synem Antonínem.

Tereza Kostková

* 14. června 1976 v Praze

- ▶ dcera herců Carmen Mayerové a Petra Kostky
- ▶ po střední pedagogické škole absolvovala Vyšší odbornou školu hereckou
- ▶ začínala v Západočeském divadle v Chebu, pak nastoupila do Divadla pod Palmovkou, účinkovala ve Viole, v Divadle Radka Brzobohatého nebo v Divadle v Rytířské, kde nyní vystupuje spolu s Alešem Hárou i v inscenaci Frankie & Johnny
- ▶ hrála v seriálech Četnické humoresky, Pojišťovna štěstí, Ordinance v růžové zahradě, Soukromé pastě, Cesty domů, Obchodák, Vinaři či Proč bychom se netopili, na plátně ve snímcích Všechno nejlepší, Rodinka či Líbáš jako ďábel
- ▶ proslavila se i jako moderátorka mnoha pořadů, společně s Markem Ebenem uváděla soutěže O poklad Anežky České či StarDance, vedle Aleše Hámy Duety ...když hvězdy zpívají
- ▶ je provdána za divadelního režiséra Petra Kracíka, se kterým má syna Antonína (čerstvě 8)

zíral, jak je možné, že když máme být v jedné scéně na jevišti tři, jsem tam zcela sám.

To se vám opravdu stalo?

Aleš: V Molièrově hře Amfitryon, kde jsem hrál průvodce dějem Merkura a na sobě měl zlatou sukýnku a na hlavě labuť. Úplně stačil tenhle kostým, abych vypadal jako debil.

Tereza: Nemáš fotku?

Aleš: Naštěstí ne! Každopádně jsem byl tehdy vybaven kouzelnickou hůlkou a monologu typu: „A tu přichází Alkména domů a zde její muž se z práce vrací – uvidíme, co se bude dít.“ A nedělo se nic. Větu jsem zopakoval, ale ani jeden z nich se neobtěžoval vylézt na scénu. Dodnes si pamatuju, že mě nějakým zázrakem napadl verš: „Alkména

☑ Nikdo přece nechce žít vedle osla, který říká: „Miláčku, jak pěkně si to zařídil, vyřešil, udělal.“

je někde v dále, co bychom tu dále hráli.“ A šel jsem si pro oba herce do zákulisí. Seděli přiopilí v šatně a ukrutně se hádali. Nebyli totiž manželé jen v této hře, ale i v reálném životě a zrovna se rozváděli. Mírně hystericky jsem na ně štěkl: „Kde jste?“ A oni úplně v klidu: „No jo, dyť už jdeme!“ A pomalu se vydali na jeviště, kde tím pádem snad minutu nebyl jediný herec.

Tereza: Tomu se říká zkušenost.

Aleš: Mně dalo Kladno hodně zkušeností. Třeba mi jednou v devět ráno zavolali, abych okamžitě naklusal do divadla, že od desíti budu hrát v dětském představení Dobrodružství Huckleberryho Finna. V životě jsem ten kus neviděl a teď bych měl ztvárnit hlavní roli? Uklidňovali mě, že Dan Vašut, který hrál Toma Sawyera, mě bude po jevišti vodit, ale samozřejmě to byla katastrofa. Moje postava například říká: „Jdem domů!“ A vykročil jsem nějakým směrem, načež mě Dan Vašut chytil za rameno, otočil a povídá: „Ne, Hucku, domů je támhle!“ Dětem to naštěstí přišlo jako strašná legrace.

Vy jste v Chebu zažila podobně zajímavé herecké začátky?

Tereza: Můj nástup rozhodně zajímavý byl, smlouvu jsem podepisovala po kotníky v popelu. Dva dny předtím divadlo kompletně vyhořelo. I když jsem to oplakala, byla jsem strašně šťastná, navíc jsem nastupovala do souboru, který o to víc držel při sobě, že neměl vlastní budovu. Hráli jsme v náhradních prostorách, hodně jsme vystupovali ve Františkových a Mariánských Lázních, zkrátka makalo se tak moc, že na žádné alkoholové excesy nebyl čas ani prostor. Setkání s realitou pro mě bylo ale v němčem úplně jiném, nepamatuji se, že bychom hráli pro víc než dvě řady diváků. A u sobotních rodinných představení jejich označení skutečně nelhalo: v hledišti seděla jediná rodina, takže na jevišti hráli pravidelně přesilovku. To byl mazec. Tehdy jsem se naučila vážit si každého diváka.

Nikdo z kolegů vám nepředhazoval, že jste dcerou slavných hereckých rodičů?

Tereza: Vůbec ne. Byli tam samí inteligentní lidé. Navíc každý soudný člověk musí ocenit, že jsem nešla po škole do žádného pražského divadla, ale právě na oblast. To až v Divadle pod Palmovkou, kam jsem se dostala na základě konkurzu, kterého se zúčastnilo snad sedmnáct hereček, mi v silné opilosti jeden kolega, jehož rozhodně nebudu jmenovat, řekl: „Seš sice fajn, ale je spousta lepších hereček, než jsi ty. Máš ovšem holt protekci v podobě slavných

Aleš Háma s manželkou Gabrielou a syny Jáchymem a Mikulášem na snímku z roku 2008.

Aleš Háma

* 6. května 1973 v Karlových Varech

- ▶ již během studií na pražské konzervatoři nastoupil do angažmá na Kladně, pak odjel téměř na dva roky do USA; po návratu spoluzaložil kapelu Hamleti a spolu s Jakubem Wehrenbergem začal dělat pro rádio Frekvence 1 pořady jako Peříňák, Hodiny zpěvu a tance nebo Knedlo zelo vepř
- ▶ v televizi moderoval od Snídaní s Novou, Zlatých hokejek a Atletů roku až po Zlatou mříž, Taxík, Hodinu pravdy nebo spolu s Terezou Kostkovou Duety ...když hvězdy zpívají
- ▶ hrál v seriálech Pojišťovna štěstí, Ulice či Policajti z předměstí a různých inscenací
- ▶ vystupoval v mnoha muzikálech jako Pomáda, Rebelové, Tři mušketýři, Jak se lítá vzhůru, Producenti, Limonádový Joe, Angelika, Dracula, Baron Prášil či Ať žije rokenrol
- ▶ v roce 2011 vydal sólové album Plesová sezóna
- ▶ je ženatý a má dva syny, Jáchyma (12) a Mikuláše (6)

rodičů.“ To jsem jen koukala. Divadlo pro mě bylo posláním, nikdy jsem si nepředstavovala, že budu jednou slavná.

Aleš: Že lidé na ulicích poznávali tvé rodiče, pro tebe byla součást života.

Tereza: Ano, to se dělo, ale já to nevnímala. Jednak tehdy nebyl bulvár, jednak jsem v tom vyrůstala, tak mi na tom nepřišlo nic divného. Jednou mě zarazilo, když nějaká paní v tramvaji ukázala na tatínka a kama-

rádce řekla: „Hele, podívej! Tamhle stojí Tříška!“ Hodně jsem se tehdy divila, proč si mého tatínka plete s panem Tříškou, ale ten mi vysvětlil, že to se stává, jindy že si ho zase pletou s panem Abrahámem. Někaké mámení slávy u mě příliš nehrozilo, rodiče hodně dbali na to, aby se z nás nestaly nafrenné děti slavných herců.

Aleš: Tak to já takhle uvědomělý nebyl. Dodnes si pamatuju, jak když mi přišel dopis, že mě přijali na konzervatoř, hlavou mi ble-sklo: „Od září jdu do Prahy a bude ze mě herec – a možná i slavný!“ Naštěstí byli po ruce rodiče a kamarádi, kteří tyhle moje fantazie od začátku silně korigovali.

Jak na vaši volbu konzervatoře reagovali rodiče? Otec byl ředitelem dnešního Grandhotelu Pupp, tehdy Grandhotelu Moskva, nepřál si, abyste kráčet v jeho šlépějích?

Aleš: Dobře věděl, že k tomu nemám předpoklady. Dnes mě sice strašně baví vařit, ale tehle vášni jsem propadl až v dospělosti. Dětství v hotelu bylo hezké, dodnes máme doma řadu upomínkových předmětů, tu a tam se znenadání vynoří igelitka, tužka či odznáček s emblémem Grandhotelu Moskva. Stejně jako dosud cítím odér karlovarského Divadla Vítězslava Nezvala, tak mi v nose utkvěla i vůně Puppů, která byla úplně jiná. Vůně koberců, cizích voňavek, drahých cigaret, exotických jídel, originálního espressa, taková nikde jinde nebyla k máni.

Nezáviděli vám spolužáci, že jako syn ředitele grandhotelu máte přístup k řadě pokladů, jako jsou prázdné plechovky od limonád nebo krabičky od amerických cigaret?

Aleš: Nijak zvlášť, v Karlových Varech rodiče většiny spolužáků pracovali

INZERCE

Oficiální kávou 50. Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary se stává...

NESPRESSO

www.nespressoarech.cz

v některém z hotelů nebo v lázeňských domech, i když Pupp je jenom jeden. Taký nikdy nezapomenu, jak táta v hotelu coby ředitel přijímal vládní návštěvu z Kuvajtu a při odjezdu mi ten šejk věnoval stodolarovku.

Tereza: Fakt?

Aleš: Bylo mi sice nějakých osm, ale dodnes jsem nezapomněl, jak na to táta koukal s očima navrch hlavy. Jakmile jsme dorazili domů, táta si mě posadil na klín a povídá: „Ty jsi dostal od toho pána ty penízky, vid’? Víš, Alešku, to jsou ale cizí penízky, za které si tady u nás v obchodech nic koupit nemůžeš. Tak to uděláme tak, že já si je teď od tebe vezmu a něco ti za ně koupím v Tuzexu. Chceš?“ A já jako hodný syn souhlasil, dal tatínkovi sto dolarů a za pár dní od něho dostal Lego, odhadem asi za pět dolarů. V mých očích to pochopitelně bylo mnohem víc než nějaký zelený papírek.

Tereza: To je hezký.

Aleš: Taky jsem byl dobře vychovaný syn hodného tatínka. Dodnes mě zajímá, co by se stalo, kdybych si tehdy postavil hlavu, že si ty cizí penízky chci nechat. Obávám se, že tím pádem by veškerá vládnost šla stranou, a už vidím tatínka, jak se mnou zuřivě třese: „Dej sem ty prachy, ty kluku zlobivá!“
Tereza: Taky jsem jednou dostala stovku. Bylo mi asi šest nebo sedm, když k nám přijela španělská babička a vzala mě do Kotvy, že si mohu vybrat pannu, jakou chci. Mně se jedna líbila, ale když jsem viděla cenov-

Jen jsem nevěřicně zíral, jak je vůbec možné, že když máme být na jevišti tři, tak jsem tam zcela sám.

ku, prohlásila jsem: „Babičko, ta stojí sto korun!“ Věděla jsem, že je to hrozně moc peněz a něco tak drahého by mi máma koupit nemohla. Babička žila ze zahraniční měny a já si dodnes pamatuji, jak sundávám z regálu tu obrovskou krabici a vidím, jak babička podává prodavačce zelenou stovku. I tohle máme s Alešem stejné, máme z podobného věku shodný finanční zážitek. Jen s tím rozdílem, že v mém případě šlo o koruny, zatímco v Alešově o dolary.

Jaký máte vztah k penězům dnes a k čemu v této oblasti vedete děti?

Tereza: Ještě mám v paměti, že jsem v druhé půlce měsíce běžně neměla ani na kafe v lepší kavárně, nepřipadám si nějak zpovykáná. Víím, že mít finance není samozřejmost, dokážu spořit a taky to dělám. Sou-

časně nejsem žádný skrbílik, dokážu být i velkorysá a neotáčet každou minci. Tondu učím vnímat, že peníze jsou odměna za odvedenou práci, nikoli životní priorita. Třeba nemá mobil, zatím ho nepotřebuje, a tak jsem mu to i řekla. A platí to i o jiných „strojích“. Naštěstí chodí do třídy, kde jsou děti podobně smýšlejících rodičů, takže žádný velký tlak ze strany spolužáků na nutnost mít každou technologickou novinku není.

Aleš: Stejně jako řešili peníze naši, je řešíme i my. Nemyslím si, že bychom měli nějaké nadstandardní příjmy, tím pádem nemáme ani nadstandardní majetky a chování. Nejlíp nám je na vodě, na rybách, naboso, v lese, na chalupě, na cestách. Možná je pokrytecké, že jsme po deseti dnech spaní v autě na naší loňské expedici Dukla, kdy jsme jeli starým Defendrem z roku 1996 (terénní vůz značky Land Rover, pozn. red.) až na Ukrajinu a zpět, zůstali v Grandhotelu v Tatranské Lomnici a šli do wellness, ale to byl takový bonus, který si člověk užije právě až po těch deseti dnech. Jinak by nás to ani nebavilo. Děti to mají nastavené podobně, i když občas, hlavně přes zimu, kdy nemůžou být tolik venku, by samozřejmě chtěli playstationy a nintenda. Když je odkloníme povinnostmi jinak, zas je to přejde. Mikuláš příkladně děsně chtěl od Ježíška mobil, dostal ho, v lednu jsme ho od něj nemohli odtrhnout, ale teď už dva měsíce leží na botníku. Zkrátka ho nepotřebuje. Šťastný to člověk!

MÝDLOVÝ PRINC. V muzikálu sestaveném z písní Václava Neckáře ztvárnil Aleš Háma majitele umělecké agentury, který se stará o nezaměstnaného herce v podání Sagvana Tofiho, Tereza Kostková se zde představuje jako učitelka Zuzana.

BLISS DAY SPA
LÁZNE HODONÍN

Lázně
HODONÍN

LÁZNE LEDNICE

Dokonalá relaxace během jednoho dne

Moderní lázně nabízí to nejlepší z Jižní Moravy

S námi zažijete víc

www.blissdayspa.cz www.laznehodonin.cz www.lednicelazne.cz

Evropská unie
Evropský fond pro regionální rozvoj
Investice do vaší budoucnosti

Chcete si odpočinout, ale nemáte dostatek dovolené? Zkuste prodloužený víkend v lázních!

Stačí si ho naplánovat tak, abyste se po pár dnech volna vrátili do práce odpočatí a spokojení. Máme pro vás 4 tipy, jak na to!

Hodně práce, nedostatek financí nebo vyčerpaná dovolená v zaměstnání – důvodů, proč si spousta lidí během léta nedopřeje pořádnou dovolenou, je velká řada. Nevěste hlavu, pokud k nim patříte i vy. Věřte nebo ne, i prodloužený víkend dokáže divy. A my vám poradíme, jak to zařídit.

1) Neutíkejte za hranice, i u nás je krásně!

S eurovíkendy se doslova a do písmene roztrhl pytel, ale co vyrazit na prodloužený víkend po českých luzích a hájích? Na vybrané místo za pár hodin dojedete autem, vlakem nebo autobusem a nemusíte se plahočit z letiště a na letiště.

2) Za teplem jedte na Moravu

A nejlépe na tu jižní! Proč? I na podzim tady panují příjemné teploty a dešťové přeháňky jsou až na výjimky ojedinělý jev. A jestli máte rádi víno, pak není o čem proč váhat. Ochutnávky vína ze sklepa do sklepa, procházky vinohradem nebo vinobraní jsou zážitkem pro každého.

3) Nechte se jeden den hýčkat v lázních

Bliss Day Spa neboli jednodenní lázně najdete například v Lázních Hodonín, relaxační i léčebné procedury nabízí také v obdobném zařízení v Lázních Lednice, v lázeňském domě Perla. Kromě vířivek nebo bahenních lázní se můžete objednat na blahodárné jodobromové koupele, které mají jedinečné léčebné účinky.

4) Odpočívajte aktivně

Ne nadarmo se říká, že při fyzickém pohybu si odpočinete mnohem víc, než když jdete do kina nebo si sednete doma s knížkou. Zkuste třeba populární nordic walking, vyrazte na kola nebo na celodenní výlet po okolí. Lednicko-valtický areál nabízí pro každého něco, a co víc – je co by kamenem dohodil od lázní Lednice, Lázeňského domu Perla!

Další informace naleznete přímo na webu www.laznehodonin.cz a www.lednicelazne.cz.

Evropská unie
Evropský fond pro regionální rozvoj
Investice do vaší budoucnosti

